

„Oh mo waene herra, teie saite haiget!
Olge wiiks, tõuske jälle üles!“ ütles ta.

Jah, sul on hea üttelda, agga kuidas? mõtlesin ma.

„Ennäh, sealt tulles üks liina seersant!“

Witumma Jummalale! mõtlesin ma. See mees toob arsti mulle appi, kui ta mind näab.

Seersant wahtis mo filmi, tõstis mo pead ja pani kâe mo rinna peale.

„Sa ellab alles“, pommises ta isseenneses;
„agga kui arsti ei olle, siis on luggu warssi lauldud.“

Silmapiilk olli mitto innimest mo ümber koos.

Ma olin seddawisi pengi peale jânud, et ma keik woisin ärra nähha, nisamma kui enne. Ma nâggin seersandi mõega tuppe, mõek sees, ühhe wanna naesterahwa liig sure ninna-tubaka tosi kallal, ühhe poisikesse põrmitsemisese modi watamist. — Siis tulli üks punnase nâoga mees, wois n'a neljakümne aastane olla, wehkis ninnarâttikuga ja hüdis: „Tehke rumi, filmapiilk!“

Siis ta tulli mo jure, kopputas keppe kopsoga mo pâhhâ ümberringi.

„Heäl tuh, nago tinna, kummise suggugi! furnud! werri pâhha jooksnud. Saatke tedda siit ärra, seersant!“

„Hea melega!“ ütles seersant.

Essite olin ma seersandist abbi lootnud, agga nüüd olli ta mo melest kui se, kes mind ellusalt mahha pididi matma. — Mind pandi ühhe korni sisse, mis jubba selle tarwis tehtud, tõmmati rie üle, ja kuulsin nüüd agga weel ennese kandjatte jalla kõmpsimist. Mo pahhem kâssi olli nattoke kõrwerdud, just nenda et sõrmed filmade ees seisid. Ma woisin keige wâhema kâe jonekesse ärra nähha; agga omma kât mahha panna — sedda ei woinud ma!

Korw hakkas ühhe otsa pole wauma, jalge pole allasse, et ma wimaks omma kitsas kortes kaunis püstakil seisin. Willo ja kibbe õht hakkas mo wasto lehkama, selle järrele tulli kange surno hais mo ninnaesse. Kuhho ma nüüd olin sattunud?

Mind kihti korwist wälja ja wiisati nago